

ΗΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΚΩΜΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

(Παρασταθὲν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις
θεάτρου τῶν Κωμωιδιῶν τῇν 6 Ἀπριλίου 1893)

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΝΙΚΟΣ, ποιητὴς καὶ δικηγόρος ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ, πελάτης τοῦ Νίκου
ΑΝΤΩΝΙΟΣ, φίλος τοῦ Νίκου ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, ὑπηρέτης τοῦ Νίκου

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ δικηγορικὸν γραφεῖον τοῦ Νίκου ὅστις καθή-
μενος παρὰ τὴν τράπεζαν ἐργάζεται. Εἰς τὸ βάθος καὶ δεξιᾷ τῆς
σκηνῆς θύραι· ἐπ' αὐτῆς καθίσματα.]

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ [μόνος τῷ κοινῷ]

Καταλαμβάνεις τί θὰ 'πῇ νὰ εἶσαι δικηγόρος,
Νὰ τρέχῃς καὶ νὰ ὀμιλῇς 'ς τὰς δίκας παραφόρως,
Νὰ ἔχῃς τὸν πελάτην σου 'ς τὸν σβέρκο σου ἐπάνω
Καὶ νὰ σοῦ λέγῃ : — Πρόφθασε, τὴν ἀγωγὴν μου χάνω·
Καὶ μόλις φθάνεις κάθιδρως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον,
Νὰ σου φωνάζουν : — Πήγαινε εὐθύς 'ς τὸ Ἐφετεῖον
Καὶ χάνομεν τὴν ἔφεσιν ! . . . Θεέ μου, ποῖα φρίκη !
ᾧ Α ! ἔπρεπε μαργύριον νὰ λέγεται ἡ δίκη.
Νομίζουν οἱ πελάται σου ὅτι καθῆκον ἔχεις
Ὡς δίτρογον ποδήλατον 'ς τὰ τέσσαρα νὰ τρέχῃς
Ἀπὸ τὰ δικαστήρια εἰς τὴν εἰσαγγελίαν
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ 'ς τὰς φυλακὰς καὶ τὴν ἀστυνομίαν.

Νὰ τσακισθῆς, νὰ γκρεμισθῆς, ἀλλὰ νὰ κατορθώσης
 Σωρείαν ὑποθέσεων εὐθὺς νὰ τελειώσης.
 Ὡς νὰ μὴ ἔρχουν δὲ αὐτὰ νὰ πάρουν τὰ μυαλά μου
 Ἔχω καὶ ἄλλο βάσανον ποῦ βρῆκα τὸν μπελᾶ μου.
 Εἶμαι τοῦτέστι ποιητῆς καὶ ὅταν ἔχω χρόνον
 Μοιρολογῶ εἰς ἔμμετρον τοῦ στήθους μου τὸν πόνον.
 Καὶ ἂν τὸ πρᾶγμα ἔμενεν ἕως ἐδῶ . . . χαλάλι,
 Μπορεῖ καθεὶς τὸν πόνον τοῦ μονάχου του νὰ ψάλλῃ
 Ἀλλὰ νὰ σὲ φορτόνωνται συνάδελφοι καὶ ξένοι
 Νὰ τοὺς συνθέτῃς ποίημα, αἶ τοῦτο σὲ πεθαίνει.
 Ὁ εἰς σοῦ λέγει :—Νίκο μου, θὰ μὲ ὑποχρεώσης
 Ἐὰν μπορέσῃς ποίημα μικρὸ νὰ μοῦ σκαρώσης,
 Ἀλλὰ νὰ εἶναι, ξέρεις σύ, ποιηματάκι πρῶτης,
 Νὰ τὸ διαβάσῃ ἡ μικρὴ, νὰ χάσῃ τὸ θεό της !
 Ἔρχεται ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ :—Ὡ καλ' ἡμέρα Νίκο,
 Γνωρίζεις ὅτι καὶ ψυχῇ καὶ σώματι ἀνήκω
 Εἰς κόρην. . . ὅχι, ἄγγελον, μὲ Ἀφροδίτης χάριν
 Ἀπ' τὴν Ἑλένην πειὸ καλὴν ποῦ τρέλλανε τὸν Πάριν.
 Λοιπὸν ὀλίγους στίχους σου ζητῶ νὰ μοῦ χαρίσῃς
 Μὰ στίχους, ποῦ εἰς τῆς καρδιᾶς τὴν λύραν νὰ τονίσῃς !
 (κτυποῦν)
 Μὰ κάποιος ἔρχεται . . . — Ἐμπρός . . .
 (εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ καὶ ΑΝΤΩΝΙΟΣ εἰσερχόμενος.

ANT. Νίκο μου, καλ' ἡμέρα
 ΝΙΚ. Καλῶς τὸν Ἀντωνάκη μου, καὶ πῶς ἀπὸ ὧν πέρα ;
 ANT. Μὰ ἔφαγα τὰ νύχια μου ὡς ὅτου σ' ἀπαντήσω . . .
 ΝΙΚ. Λοιπὸν τί εἶναι ;
 ANT. Ἔρχομαι μιὰ χάρι νὰ ζητήσω
 ΝΙΚ. Ἀπὸ ἐμένα ;
 ANT. Μάλιστα . . .
 ΝΙΚ. Εἰπέ λοιπὸν, τί τρέχει ;
 (ἰδίᾳ)
 Βεβαίως διὰ ποίημα κι' αὐτὸς ἀνάγκην ἔχει.
 ANT. Ἐπιθυμῶ νὰ δανεισθῆς τὴν δρόσον τῆς πρωίας
 Νὰ παραστήσῃς τὴν μορφὴν παρθένου ἐρασμίας

Μὲ Ἀθηνᾶς παράστημα, μὲ ἁμαζόνος σῶμα
 Καὶ δύο χεῖλη εὐμορφα μὲ κοραλλένιο χρῶμα.
 Τὴν κόμην της, ὡς μέταξαν χρυσὴν νὰ ζωγραφίσῃς
 Καὶ τὰς ὀφρυς, ὡς κόρακος πτερὰ νὰ χρωματίσῃς,
 Τῆς ἀηδόνος τὴν φωνὴν νὰ λάβῃς ὡς φωνὴν της
 Καὶ τοῦ ἀγγέλου τὴν ψυχὴν νὰ δώσῃς ὡς ψυχὴν της !

ΝΙΚΟΣ (ἐκπληκτος)

Καλὲ τί λὲς Ἀντώνη μου ; . . .

Τί Νίκο ; μοῦ ἀρνεῖσαι ;

ΑΝΤ.

ΝΙΚ. Ὅχι . . . ἀλλὰ . . .

ΑΝΤ. Ἦννόησα, τὰ δάνεια φοβεῖσαι

ΝΙΚ. Ὅχι αὐτό, . . . ἀλλὰ . . . καθὼς εἰξεύρεις, δὲν γνωρίζω
 Μὲ τόσην τελειότητα καλῶς νὰ ζωγραφίζω
 Καὶ ἴσως . . .

ΑΝΤ. Δὲν βαρύνεσαι. Ἐμπρός, τὰ δυνατά σου.

Νὰ γείνη τὸ καλλίτερον ἀπ' τὰ ποιήματά Σου.

Καὶ ὅταν φίλε τὸν παρὰ τῆς βάλλουμε σ' τὸ χέρι,

Διότι προῖκα ἔξοχον ἢ δεσποσύνη φέρει,

Τότε μὲ τόσα χρεὴ μου ποῦ ἔχω νὰ καλύψω

Θὰ ἦνε χρεός μου καὶ σὲ γενναίως ν' ἀνταμείψω.

ΝΙΚ. Καλὲ τί λὲς Ἀντώνη μου ;

ΑΝΤ. Αὐτὸ ὅπου δὲν ξέρεις·

Δὲν ἐννοῶ νὰ κάθῃσαι ἐδῶ νὰ ὑποφέρῃς

Νὰ κάμῃς τόσα δάνεια, νὰ γράφῃς τόσους στίχους

Χωρὶς ν' ἀκούσῃς τοῦ χρυσοῦ τοὺς γλυκυτάτους ἤχους.

ΝΙΚΟΣ (βλέπων τὸ ὀρολόγιον καὶ ἐγχειρόμενος).

Πολὺ καλὰ ! . . . ἀλλὰ pardon, ἐπέρασεν ἡ ὥρα

Καὶ εἰς τὸ δικαστήριον ἔχουν ἀρχίσει τώρα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἐγχειρόμενος καὶ λαμβάνων τὸν πλόν του)

Συγγνώμην . . . φεύγω φίλτατε . . . ἀλλὰ τὰ δυνατά σου

Νὰ γείνη τὸ καλλίτερον ἀπ' τὰ ποιήματά σου

Ἀντίο Νίκο . . .

(τείνει τὸ Νίκο τὴν χεῖρά του)

ΝΙΚΟΣ (λαμβάνων ταύτην)

χαίρετε . . .

(ἀπέρχεται ὁ Ἀντώνιος)

ΝΙΚΟΣ (τῷ κοινῷ)

Καὶ τώρα τί φρονεῖτε ;

Δὲν εἶχον δίκαιον ἐγὼ παρακαλῶ, εἰπῆτε ;

Νὰ τοῦ σκαρῶσω μοῦ ζητεῖ ποιήματάκι πρώτης

Νὰ τὸ διαβάσῃ ἡ μικρὴ νὰ χάσῃ τὸ μυαλό της !

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἐπανερχόμενος)

Ἀλήθεια, ἐλησμόνησα· τὸ ποίημα ὀφείλω

Σ' τὴν ἐροτὴν της αὖριον πρωτὶ νὰ τῆς τὸ στείλω

"Ὡστε νὰ ᾔνε ἔτοιμον . .

ΝΙΚ.

Καλὰ . . . θὰ προσπαθήσω

"Ὅσον μοι εἶνε δυνατόν νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

(ἀπέρχεται ὁ Ἀντώνιος)

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ (μόνος βλέπων τὸ ὡρολόγιον του)

Ἴδου καὶ τὸ συμπέρασμα. Ἐννιά σωσταῖς ἡ ὥρα

Κι' ἐρήμην θὰ μ' ἐδίκασαν στὸ Ἐφετετόν . . . Τώρα ;

"Ἄς τρέξω . . .

(Λαμβάνει τὰς δικογραφίας του καὶ τὴν πύλον του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ ὅτε εἰσέρχεται ἐκ τοῦ βάθου ὁ Μουρμούρης).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ καὶ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (μὲ προσφορὰν Μενιδιάτου)

Στάσου μιά στιγμὴ κύρ δικηγόρε . . . στάσου.

Θέλω νὰ κάμῃς μὴνυσι τοῦ Σούρσουλα τοῦ Τάσου

Ποῦ μοῦ 'κλεψ' ἓνα γαῖδαρο τὴν νύχτ' ἀπὸ τὸν σταῦλο

Καὶ νὰ καλέσῃς μάρτυρας τὸν Γκίκα καὶ τὸν Παῦλο

ΝΙΚΟΣ (ἐπειγόμενος νὰ ἐξέλθῃ)

Θὰ γείνη κύρ Μουρμούρη μου, θὰ γείνη ἡ δουλειά σου

Περάστε ὅμως ὕστερα . . . (δοκιμάζει νὰ ἀπέλθῃ)

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (ἀνακόπτων τὸν δρόμον του)

Κύρ δικηγόρε, στάσου

Νὰ σοῦ εἰπῶ τί ζωντανὸ ποῦ ἦταν τὸ καϊμένο,

Πέντε χρονῶνε βασταρὸ σ' τὸν τόπο ξαχουσμένο.

ΝΙΚ.

Καλὰ, καλὰ . . .

ΜΟΥ.

Τὸ γνῶριζες τὸ μαῦρο μου γαϊδοῦρι ;

Εἶχε κορμὶ ἀγγελικό, εἶχε ωραία μούρη . . .

ΝΙΚΟΣ (ἀδελμονῶν)

Καλὲ δὲν μοῦ χρειάζονται τὰ προτερήματά του,
Τὸ σῶμα του, ἡ μούρη του, τὰ ἐλαττώματά του.

ΜΟΥ. Δὲν εἶχε τὸ κακόμοιρο ἐλάττωμα κανένα
Μόν' ἦταν ἡμερώτατο γαϊδοῦρι, σὰν κι' ἐμένα . . .

ΝΙΚ. Ἀφοῦ μοῦ λές πῶς σοῦ ἰμοιᾶζε ἀλήθεια κύρ Μουρμούρη
Θὰ πῆ πῶς ἦταν ἔκτακτο πραγματικῶς γαϊδοῦρι.

ΜΟΥ. Μὰ σήμερα ἡ μήνυσι νὰ ἦνε τελειωμένη.

ΝΙΚ. Θὰ ἦναι.

ΜΟΥ. Γὰρ νὰ ἤμαστε καλὰ ἐξηγημένοι
Πόσαις δραχμαῖς ὁ κόπος σου κύρ δικηγόρε κάνει ;

ΝΙΚ. Εἴκοσι φράγκα . . . (ἰδίᾳ) Τὸ ποσὸν μεγάλο τοῦ ἐφάνη

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (πτοηθεὶς)

Εἴκοσι φράγκα . . . (ἰδίᾳ) Σὰν πολλὰ γυρεύει νὰ μοῦ πάρῃ
(τῷ Νίκῳ)

ΜΟΥ. Μὰ εἴκοσι ἐκούστιζε, γαϊδοῦρι καὶ σαμάρι
Καὶ τώρα ἄλλα εἴκοσι ἀκόμη νὰ ξοδιάσω ;

ΝΙΚ. Πρὸς χάριν σου τὰ ἐξόδα ἐγὼ θὰ μετριάσω.
Πέρασε πάλιν ὕστερα καὶ θὰ γενῇ ἡ δουλειά σου.
Ὡρα καλὴ κουμπάρε μου . . .

ΜΟΥ. Κύρ δικηγόρε . . . γεῖά σου . . .
(ἀπέχεται ὁ Μουρμούρης)

ΠΕΜΠΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ (μόνος)

Ἄς τρέξω τώρα . . . Μὰ στιγμή . . . Τί ἔμπνευσις ὠραία...
Μοῦ ἦλθε διὰ ποίημα πρωτοτυπος ἰδέα
Καὶ πρέπει τώρα, σ' τὴν στιγμήν, τὸ ποίημα νὰ γείνη
Γιατὶ ἡ Μοῦσα ἔπειτα πετᾷ καὶ μὲ ἀφήνει.
Ἄς γράψω.

(Ἀφίνει τὸν πλὸν καὶ τὰς δικογραφίας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ γράφει ἀπαγγέλλον)

«Ἀχ Μαρία μου» (ἰδίᾳ) Μὰ δὲν τὴν λέν Μαρία

Ἄς σβύσωμε τὸ ὄνομα . . . «Φιλτάτῃ μου Κυρία»

Ὅχι Κυρία . . . ἄσχημα πηγαίνει εἰς τ' αὐτιά μου.

Μὰ πῶς ν' ἀρχήσω ; (σκέπτεται) Ἄ, ἰδοῦ . . .

«Ὁραία δέσποινά μου,

» Ἄστρον λαμπρὸν τοῦ οὐρανοῦ,

»Μοῦ πῆρες ὅλον μου τὸν νοῦ

»Μαζῆ με τὴν καρδιά μου.

(τῷ κοινῷ)

Λαμπρὰ πηγαίνει ὡς ἐδῶ . . . ἐμπρός ᾧ προχωρήσω
Κι' ἐλπίζω τὸν Ἀντώνη μου νὰ τὸν εὐχαριστήσω.

Λοιπόν, ἐμπρός . . . συνέχεια . . . (γράφει)

»Ὡς ναύτης σ' ἀτενίζω

»Εἰς νεφελώδη οὐρανὸν

»Ὡραῖον ἄστρον, φωτεινὸν

»Καὶ ἐπὶ σὲ ἐλπίζω.

(ἰδίᾳ)

Θαυμάσια . . . ἐξαίσια . . . Ἄ! ὅποια τὸ διαβάσῃ

Ἀπὸ τὴν τρέλλα τὴν πολλή βεβαίως θὰ τὰ χάσῃ,

Ἀλλὰ ᾧ τελειώνωμεν (γράφει)

»Ὁδήγει με τὸ φῶς σου

»Τὸν ποθητὸν σου ἐραστὴν

»Εἰς τὴν Ἑδὲμ τὴν ἀγαστὴν

»Τοῦ θεοῦ ἔρωτός σου!

(ἰδίᾳ)

Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε ποίημα . . . αὐτὸ εἶνε μαγεία . . .

ὦ! θὰ τὰ χάσῃ βέβαια με τοῦτο ἡ Κυρία.

(ἀπαγγέλλει τὸ ποίημα ὁλόκληρον)

»Ὡραία δέσποινά μου,

»Ἄστρον λαμπρὸν τοῦ οὐρανοῦ

»Μοῦ πῆρες ὅλον μου τὸν νοῦ

»Μαζῆ με τὴν καρδιά μου!

»Ὡς ναύτης σ' ἀτενίζω

»Εἰς νεφελώδη οὐρανὸν

»Ὡραῖον ἄστρον, φωτεινὸν

»Καὶ ἐπὶ σὲ ἐλπίζω.

»Ὁδήγει με τὸ φῶς Σου

»Τὸν ποθητὸν Σου ἐραστὴν

»Εἰς τὴν Ἑδὲμ τὴν ἀγαστὴν

»Τοῦ θεοῦ ἔρωτός Σου!»

Μὰ δὲν ὑπάρχει ζήτημα ὅτι ἡ δεσποσύνη

Μόλις ἰδῇ τὸ ποίημα ἔξω φρενῶν θὰ γείνη . . .

(λαμβάνων ἕτερον φύλλον χαρτου)

Καὶ τώρα, ἔλα μοῦσα μου καὶ φέρε με μὲ πόνον
 Νὰ κάμωμεν τὴν μήνυσιν γὰρ τὸν κλαπέντα ὄνον,
 Διότι ἂν ἡ ποιήσις σοῦ δίδει τὸ στεφάνι,
 Ἡ περὶ ὄνου μήνυσις πολλοὺς παράδες βγάνει.
 Λοιπὸν ἐμπρὸς ἅς γράψωμεν . . .

(γράφει ἀπαγγέλλων)

«Μήνυσις Π. Μουρμούρη

»Ποῦ τοῦ ἔκλειπεν ὁ Σούρσουλας ὁ Τάσος τὸ γαῖδοῦρι.
 »Τὴν νύκτα, ὅταν δώδεκα ἐσήμανεν ἡ ὥρα
 »Καὶ ἐκοιμᾶτο νήδυμον ὁλόκληρος ἡ χώρα
 »Ἐμβῆχ' ὁ μηνυόμενος κρυφὰ εἰς τὸ ἀχοῦρι
 »Καὶ μού ἔκλειπεν ὁ ἄθλιος τὸ μαῦρό μου γαῖδοῦρι.
 »Προτείνω δὲ ὡς μάρτυρας τὸν Γκίκα καὶ τὸν Παῦλο
 »Ποῦ εἶδαν τὸ γαῖδοῦρι μου νὰ πέρνη ἀπ' τὸν σταῦλο,
 »Καὶ ἐξαίτουμαι σ' τὸ χωρὶ ἀνακριτὴς νὰ πάη
 »Γιατὶ μπορεῖ ὁ Σούρσουλας τὸν γαῖδαρο νὰ φάη.
 »Δεχθῆτε τὰ σεβάσματα τοῦ εὐπειθοῦς Μουρμούρη
 »Ποῦ τοῦ ἔκλειπεν τὸν γαῖδαρο καὶ τοῦ ἔμεινε τ' ἀχοῦρι,

(Τῷ κοινῷ)

Πάει καὶ αὐτὸ (βλέπων τὸ ὡρολόγιόν του) ὦ διάβολε! ἐπέρασεν ἡ ὥρα
 Κ' ἐρήμην θὰ μ' ἐδίκασαν σ' τὸ Ἐφετεῖον τώρα

(Φωνάζει)

Ἀμβρόσιε . . . (εἰσέρχεται ὁ Ἀμβρόσιος).

ΕΚΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΣ

ΑΜΒ. Προστάξατε.

ΝΙΚ. Γνωρίζεις τὸν Μουρμούρη;

ΑΜΒ. Αὐτὸν ὅπου τοῦ ἔκλειπεν τὸ μαῦρό του γαῖδοῦρι;

ΝΙΚ. Αὐτόν.

ΑΜΒ. Τὸν ξέρω.

ΝΙΚ. Αἶ, λοιπὸν ἂν ἔλθῃ καὶ ζητήσῃ

Τὴν μήνυσιν τοῦ Σούρσουλα, ἐδῶ τὴν ἔχω ἀφήσει.

(Κλείει τὴν μήνυσιν ἐντὸς φακέλλου καὶ ἀφήνει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ γραφείου του)

ΑΜΒ. Νὰ τοῦ τὴν δώσω;

ΝΙΚ. Βέβαια καὶ ἔπε του μὴ ξεχάσῃ

Τὸ μεσημέρι ἅπ' ἐδῶ καὶ πάλι νὰ περάσῃ,

(Κλείει ἕτερον φακέλλον τὸν ὅποιον ἀφήνει ἐπίσης ἐπὶ τοῦ γραφείου του)

Αὐτὸν τὸν ἄλλον φακέλλον θὰ ἴθῃ ὁ Ἀντωνάκης . . .

AMB. Ποῶς Ἀντωνάκης, Κύριε ;

ΝΙΚ. Ὁ Κοκορομουαλάκης.

AMB. Νὰ τοῦ τὸ δώσω κι' αὐτουνοῦ ;

ΝΙΚ. Ναί, κι' ὅποιος μὲ ζητήσῃ,

Τὸ μεσημέρι ἄς ἔλθῃ ἐδῶ νὰ μ' ἀπαντήσῃ.

(Λαμβάνει τὸν πῖλον καὶ τὰς δικογραφίας καὶ ἀπέρχεται ἐσπευσμένως).

ΕΒΔΟΜΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (μόνος λαμβάνων ἐκ τῆς τραπέζης τοὺς φακέλους
δεικνύων τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν)

Αὐτὸν ἐδῶ τὸν φακέλλον θὰ δώσω τοῦ κουμπάρου

Ὅχι . . . αὐτὸν . . . Ποῶς ἅπ' τοὺς δυὸ μιλεῖ περὶ γαϊδάρου ;

Αὐτός ; Ὁ ἄλλος . . . Ὅχι αὐτός . . . καὶ τώρα τί θὰ γείνη ;

Ἀνακατώθῃ ὁ γαῖδαρος μαζῇ κι' ἡ δεσποσύνη,

Καὶ πῶς θὰ ξεχωρίσουνε ; . . . Τὸν ἄλλον θὰ τοῦ δώσω.

Ἐπρεπ' ἐπάνω σ' τὰ χαρτιά ἐγὼ νὰ σημειώσω

Ἐκεῖνος εἶν' ὁ γαῖδαρος καὶ τούτῃ ἡ Κυρία

Γιὰ νὰ μὴν μπλέξουν ἔπειτα καὶ γείνη φασαρία.

Καὶ τώρα ὅ,τι ἔβρεξε, ἐμπρός ἄς κατεβάσῃ.

Ὅποιον κι' ἂν πάρῃ ὁ καθεὶς θὰ εὕρῃ νὰ διαβάσῃ

(σχεπτόμενος)

Μὰ τοῦτος εἶν' ὁ γαῖδαρος. . . ὅχι καλέ, ὁ ἄλλος

Ἐδῶ θὰ γείνη μπερδεμένος μοῦ φαίνεται μεγάλος.

(ὁφθαλμίζονται τοὺς φακέλους)

Καὶ δὲν μυρίζουν τίποτε γιὰ νὰ μπορῶ νὰ νοιώσω

Ποῖον πρέπει σὲ καθέναν ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ δώσω.

Ἐμπρός ἀφοῦ ἐμπλέξανε, ἄς πῇ ἡ τύχη μόνη

Ποῖός εἶνε γιὰ τὸν γαῖδαρο καὶ ποῖός γιὰ τὸν Ἀντώνη,

(δίνει τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ κανδυλίου)

Αὐτός ποῦ πιάσω στήν ἀρχὴ θὰ εἶνε τοῦ Μουρμούρη

Ὅχι, ἡ κυρία ποῖο ἔμπροστά ἄς πάῃ ἅπ' τὸ γαϊδοῦρι.

Λοιπὸν ὁ πρῶτος ἅπ' αὐτοὺς θὰ εἶνε ἡ δεσποσύνη

Καὶ γαῖδαρος ὁ δεύτερος, ἐκεῖνος ποῦ θὰ μείνῃ

Ἄς εἶν' ἐμπρός. (λαμβάνει μίαν ἐξ αὐτῶν)

Σὲ ἔπιασα κυρά, δὲν μοῦ γλυτώνεις
(Λύει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ καὶ δεικνύων τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν)

Αὐτὸς εἶνε ὁ γάϊδαρος

(εἶτα δεικνύων ἐκείνην τὴν ὁποίαν κρατεῖ)

Καὶ τοῦτος ὁ Ἀντώνης.

(Εἰσέρχεται ἐσπευσμένως ὁ Ἀντώνης)

ΟΓΔΟΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΑΜΒ. Μωρὲ γιὰ δέες, κατὰ φωνὴ κι' ὁ γάϊδαρος ἐμβῆκε

ΑΝΤ. Ποῦ εἶνε ὁ ἀφέντης σου Ἀμβρόσιε

ΑΜΒ. Ἐβγῆκε.

ΑΝΤ. Ἐβγῆκε;

ΑΜΒ. Ναί

ΑΝΤ. Κι' αὐτὴ περνᾷ. . .

ΑΜΒ. Μὰ ποῖα κὺρ Ἀντώνη;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἀπαγγέλλει ἕκαστον στίχον ταχέως καὶ προχωρεῖ πρὸς
τὸν Ἀμβρόσιον ἀπισθοχωροῦντα ἐν ἐκπλήξει.)

Αὐτὴ ὅπου τοῦ στήθους μου τοὺς πόνους βαλσαμώνει,

Αὐτὸς ὁ ἄγγελος σωτὴρ τοῦ ὑποφαινομένου,

Αὐτός, ὁ μόνος ἱατρὸς τρελλοῦ ἐρωτευμένου,

Αὐτός, ὁ ἐπουράνιος παρὰδειςος σ' τὰ ἀλήθεια,

Αὐτὴ ὅπου μοῦ ἀναψε πυρκαϊὰν ἵστα στήθεια,

Αὐτὴ ποῦ εἶνε αἰσθημα καὶ πόνος ἡ καρδιά της,

Αὐτὴ ποῦ πέρνει τὸ μυαλὸ μὲ τὴν τρελλὴ ματιά της,

Αὐτὴ ὅπου τὸν ἥλιον ἀκόμη ἐκθαμβώνει,

Αὐτὴ, ὅπου καὶ μάρμαρον μὲ τὴν ματιά της λυώνει,

Αὐτὴ ποῦ εἶνε ἄγγελος καὶ ἄνθρωπος ἐξ ἴσου,

Αὐτὴ δραπέτης ἀληθὴς τοῦ θείου παραδείσου,

Αὐτὴ ποῦ μ' ἓνα στεναγμὸν καὶ ὄρη καταρρίπτει,

Αὐτὴ ποῦ εἰς τὰ στήθη της πελάγη στόνων κρύπτει,

Αὐτὴ ποῦ μ' ἓνα βλέμμα της τρελλὸν μὲ συναρπάζει.

Αὐτὴ ὅπου τὸ φᾶσμα της τὴν νύκτα μὲ τρομάζει,

Αὐτὴ, ποῦ μόλις τὴν ἰδῆς καυμένη θ' ἀπορήσῃς,

Αὐτὴ, ὅπου ὁμοίαν της δὲν ἔπλασεν ἡ φύσις,

Αὐτὴ, . . .

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (διακόπων)

Μὰ στάσου ἀδελφέ. . .

ΑΝΤ.

Μὰ πῶς νὰ σταματήσω,

Θέλω εἰς σέ τὸ Χερουβεὶμ αὐτὸ νὰ παραστήσω
 Γιὰ νὰ γνωρίσης φίλε μου τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον,
 Τὸν εὐμορφὸν ὡς ἡ αὐγή, τὸν εὖσμον ὡς κοῖνον. . .

ΑΜΒ.

Καὶ τί μὲ μέλλει ἐμένανε νὰ μάθω τ' εἶν' ἐκεῖνη ;
 ΑΝΤ. Πρέπει ν' ἀκούσης νὰ τὰ πῆς τοῦ Νίκου γιὰ νὰ γείνη
 Τὸ ποῖημα θαυμάσιον.

ΑΜΒ.

Τὸ ποῖημα ; Μὰ πέ μου
 Πῶς τόσῃν ὥραν ἔλεγες γιὰ 'κεῖνο . . . ὦ Θεέ μου !
 Τὸ ποῖημα εἶν' ἔτοιμον καὶ ἂν τὸ θέλῃς νὰ το.

(τῷ δίδει τὸν ἕνα φάκελλον τὸν ὅποῖον λαμβάνει ὁ Ἀντώνιος)

ΑΝΤ.

Καὶ τόσῃν ὥραν ἔκαμνα τὸν κόσμον ἄνω κάτω
 Καὶ σύ ;

ΑΜΒ.

Μὰ μήπως μ' ἄφησες τὸ στόμα μου ν' ἀνοίξω ;

ΑΝΤ.

Γελοῖτε, κτῆνος, κάθαρμα, ἀχρεῖτε θὰ σὲ πνίξω.
 Πηγαίνω τώρα μιὰ στιγμή τοὺς στίχους νὰ τῆς δώσω
 Καὶ ἔρχομαι τὸ σχέδιον ἐδῶ νὰ ἀναγνώσω
 Ἄλλ' ἂν καυμένε, μάθε το, 'ς τὸν δρόμον δὲν τὴν φθάσω
 Ὅστιν ῥάχ' σου μὲ τῆς κλωτσιαῖς κακοῦργε θὰ ξεσπάσω.
 (ἀπέρχεται)

ΕΝΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (μόνος μιμούμενος τὸν Ἀντώνιον)

Γελοῖτε, κτῆνος, κάθαρμα, ἀχρεῖτε θὰ σὲ πνίξω
 Καὶ σὺν σαυροδέλλα 'ς τὴν στιγμή 'ς τὰ δύο θὰ σ' ἀνοίξω.

(τῷ κοινῷ, φυσικῶς,)

Τρία πουλάκια χάθονται. . . τοῦ φύγανε καὶ πᾶνε
 Ὅσοι γυρεύουν ἔρωτα νὰ, ἔτσι καταντᾶνε.
 Μὰ ἔτσι τάχα νὰ μιλῇ καὶ 'ς τὴ φτωχὴ ἐκεῖνη ;
 Ἐγὼ θὰ τοῦ ὀδινὰ κλωτσιαῖς ἂν ἤμουν δεσποσύνη.
 Ἄς εἶνε ὅμως τώρα αὐτά. Μὰ ἂν 'ς τὸ γράμμα ἐκεῖνο
 Ἦταν κλεισμένη ἡ μήνυσι τί διάβολο θὰ γείνω,
 Ἄς τὸ κυττάξῃ ἡ κυρά καὶ ὅταν θὰ κυττάξῃ
 Πῶς πρόκειται γιὰ γάϊδαρο, ἂς στείλῃ νὰ τ' ἀλλάξῃ.

(εἰσέρχεται ὁ Μουρμούρης ἐν καταστάσει μίθης)

ΔΕΚΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ.

ΜΟΥ. Ὡρα καλή.

ΑΜΒ. Σᾶς προσκυνῶ (ἰδίᾳ) Ἄλλος ἐτοῦτος πάλι
"Ὅν ἀρχινήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν γαῖδαρο νὰ ψάλλῃ
Ἄλλοιμονον σ' ἐμένανε . . .

ΜΟΥ. Ποῦ εἶνε ρὲ ἐκεῖνος ;

ΑΜΒ. Ἐβγῆκε ἔξω Κύριε. (ἰδίᾳ) Τί γαῖδαρος ! τί κτῆνος !

ΜΟΥ. Ρὲ τάχα δὲν τοῦ γιόμησε τὸ μάτι του μ' ἐμένα ;
"Ἡ τὰ δικά μου τὰ λεφτὰ δὲν εἶνε δουλεμένα ;
Γιατὶ ὁρὲ μ' ἐγέλασε καὶ ἔφυγε ἀπ' τὸ σπῆτι ;

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (ἰδίᾳ)

Θεέ μου, στείλε τοὺς τρελλοὺς εἰς τοῦ Δρομοκαίτη !
ΜΟΥ. Γιατὶ ὁρὲ δὲν μοῦ μιλάς ;

ΑΜΒ. Μὰ τί νὰ σοῦ μιλήσω ;

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (ἐξάγων κουμπούραν)

Μίλα καλὰ, ἄλλοιῶς ὁρὲ θὰ σοῦ τὴν μπουμπουνήσω.
Ρὲ εἶδες, πές μου, βασταγὸ σὰν τὸ δικό μου ἄλλο ;

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (τοίμων)

"Ὅχι δὲν εἶδα γαῖδαρο 'ς τὰ ἀλήθεια ποιοῦ μεγάλο !

ΜΟΥ. Τ' εἶπες ; μεγάλο ἦτανε ;

ΑΜΒ. (τρέχων) "Ὅχι καλέ, μικροῦλι !

(ἰδίᾳ)

Ἐδῶ θὰ γείνη τώρα δὰ ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη.

ΜΟΥ. Μικροῦλι ;

ΑΜΒ. (τρέμων) "Ὅχι ἀδελφέ, (τῷ κοινῷ) τί διάβολο νὰ κάνω ;

ΜΟΥ. Ποῦ εἶνε ρὲ καὶ ἄδικα ἐδῶ τὴν ὥρα χάνω.

ΑΜΒ. Ποῶ ; τὸ γαῖδοῦρι ;

ΜΟΥ. "Ὅχι ὁρὲ, αὐτὸς ὁ ἀβοκάτος.

ΑΜΒ. 'Σ τὸ Ἐφρετεῖον ἔβλεπα καὶ πήραινε τρεχάτος.

ΜΟΥ. Καὶ ἄφησε τὴ μήνυσι ποῦ τοῦ 'πα μέσ' 'ς τὴ μέση ;
Τώρα τὸν στέλλω καὶ αὐτὸν 'ς τὸ διάβολο πεσκέσι.

ΑΜΒ. Τί ; θέλετε τὴν μήνυσιν ;

ΜΟΥ. Ἄμ' τί, νὰ τὸν φιλήσω ;

ΑΜΒ. Αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἄφησε νὰ σᾶς τὴν ἐγχειρίσω

Νά την . . .

ΜΟΥ. (λαμβάνων) Καὶ τώρα μοῦ τὸ λές μωρὲ μονάχα τώρα.

Ἄφ' οὗ ἐδῶ περίμενα γομάρι τόσῃν ὥρᾳ ;
 Ὡς τὸ διάβολο νὰ πᾶς καὶ σὺ κι' ἀφέντης σου ἀκόμα.

AMB.

ΜΟΥ.

AMB.

Τὶ εἶπες ;

Ποιός ; ἐγώ ; Δὲν ἀνοιζα τὸ στόμα.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (θέτων τὸ πιστόλιον εἰς τὸ σελάχιον)

Θὰ πάω τώρα μιὰ στιγμὴ τὴν μὴνυσι νὰ δώσω
 Καὶ ὅστερα ξανάρχομαι τὸν ἄλλον ν' ἀνταμώσω.

(ἀπέρχεται)

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, μόνος.

Μωρὲ μεθύσι μιὰ φορὰ ποῦ εἶχε εἰς τ' ἀλήθεια,
 Ὅλον τὸ κόσμον ἔβλεπε μπροστὰ του κολοκύθια.
 Ἦταν κι' ὁ ἄλλος παλαβός, ἀλλὰ σὰν τὸν Μουρμούρη
 Δὲν ἦλθε γιὰ τὸ ποίημα κρατῶντας τὸ κουμποῦρι.
 Μὰ ἂν τελείων' ἡ δουλειὰ ἕως ἐδῶ, χαλάλι . . .
 Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται σκηνὴ ὅτι θὰ γείνη κ' ἄλλη
 Γιατί θ' ἀνακατεύτηκε γαῖδοῦρι κ' ἐρωμένη
 Καὶ μόνον ἓνας διάβολος γνωρίζει τί θὰ γείνη.
 Μὰ τί θὰ γείνη ἀδελφέ, ὅς γείνη ὅ,τι θέλει.
 Ἐμὲ γιὰ ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ καθόλου δὲν μὲ μέλει.
 Ὅ,τι μοῦ εἶπε ἔκανα . . . ὅς ἔγραφε ἐπάνω
 Τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ ὄνομα νὰ ξέρω τί θὰ κάνω.
 Ἀλλ' ὅμως ὁ ἀφέντης μου δὲν βλέπω νὰ γυρίσῃ,
 Κι' ἂν ὁ Ἀντώνης μοναχὸς ἐδῶ μὲ ἀπαντήσῃ
 Κι' ἔγεινε λᾶθος ἑστὰ χαρτιά, ἀλλοίμονο σ' ἐμένα !
 Θὰ ἰδῇτε τὸν Ἀμβρόσιον μὲ μοῦτρα τσακισμένα.
 (εἰσέρχεται ὁ Νίκος)

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ καὶ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

(ΝΙΚΟΣ ρίπτων πλήρη θυμοῦ ἐπὶ τοῦ γραφείου του τὰς διχογραφίας καὶ τὸν πλόν του)

Ὡς τὸ διάβολο ἡ μὴνυσις κ' οἱ στίχοι τοῦ Ἀντώνη,
 Αἱ τώρα γιὰ τὰ ἐξόδα ἐμὲ ποιὸς μὲ πληρώνει ;

Ὅρίστε ! . . . Ὁ ἀντίδικος ἰδὼν ὅτι δὲν ἤμην
 Παρῶν 'ς τὴν συνεδρίασιν μ' ἐδίκασεν ἐρήμην.
 Καὶ τώρα ὁ πελάτης μου πῶς διάβολο θὰ μάθῃ
 Ὅτι ἐξ ἀμελείας μου ἡ δίκη του ἐχάθη ;
 Θὰ κάμω νὰ ἀνακοπῇ καὶ ἴσως τὴν γλυτώσω,
 Ἀλλ' ὅμως τόσα ἔξοδα γιὰτὶ νὰ τὰ πληρώσω ;
 Ὅσον τὸν διάβολον ἡ ποίησις ἂν μίαν δίκην χάνω
 Γιὰ κάθε ἓνα ποίημα ποῦ μοῦρχεται νὰ κάνω.
 Ἀμβρόσιε, μ' ἐζήτησε κανεὶς ;

ΑΜΒ.

Κανεὶς ἀφέντη.

(εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος ὠργισμένος κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του τὸν φάκελλον)

ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ οἱ ΑΝΩ.

ΑΝΤ. Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ μοῦ 'καμες ;

ΑΜΠ. (ἰδίᾳ)

Τώρα 'ἀρχινᾷ τὸ γλέντι.

ΝΙΚ. Ἐγώ ;

ΑΝΤ. Ἐσύ, ὁλόκληρος . . . Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πιάσῃς

Περὶ γαιῶδρου μήνυσιν γελοῖαν ν' ἀρχδιάσῃς

Κ' ἐγὼ ὁ βλάξ ἔχων εἰς σὲ τυφλὴν ἐμπιστοσύνην

Νὰ τὴν προσφέρω μὲ χαρὰν εὐθὺς 'ς τὴν δεσποσύνην ;

ΝΙΚ. Καλὲ τί λές ;

ΑΜΒ. (τῷ κοινῷ) Ἐμπλέξαντε τὰ γράμματα νομίζω

ΑΝΤ. Ἀχ ! αἰωνίως Κύριε, θά σ' ἀναθεματίζω.

Διοτι σὺ μοῦ ἔσθυσες τὴν μόνην μου ἐλπίδα

Καὶ ὅσα ὄνειρα χρυσᾷ διὰ τὸ μέλλον εἶδα.

ΝΙΚ. Μὰ φίλε μου ;

ΑΝΤ. Τί ; φίλον σου μ' ἀποκαλεῖς ἀκόμα,

'Αφοῦ νὰ γείνω μ' ἔκαμες 'ς τὸν ἄγγελό μου πτώμα ;

ΝΙΚ. Μὰ στάσου δά. . .

(Εἰσέρχεται ὠργισμένος ὁ Μουρμούρης)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ οἱ ΑΝΩ.

ΜΟΥ. (τῷ Ἀμβροσίῳ) Ποῦ βρίσκεται ὁρὲ ὁ Ἀβοκάτος ;

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (τῷ κοινῷ)

Τώρα καλὸ ξημέρωμα.

ΜΟΥ.

ΑΜΒ.

Μωρὲ ποῦ εἶνε ;

Νά τος.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (τῷ Νίκῳ)

Κὺρ Δικηγόρε λέγε μου τὰ ἔχεις τὰ μυαλά σου
 Ἡ μήπως σοῦ ἐστρίψανε ;

ΝΙΚ.

Αἶ' κάθαρχμα, βουθάσου !

ΜΟΥ.

Τί κάθαρχμα καὶ κάθαρχμα, ἔχεις ἀκόμα στόμα
 Καὶ μοῦ μιλάς χωρὶς ντροπὴ καὶ μὲ κυττᾶς ἀκόμα ;
 Ἐγὼ σοῦ εἶπα μήνυσι τοῦ Σούρσουλα νὰ κάνης
 Καὶ σὺ ἀρχίνησες ἐδῶ τραγούδια νὰ μοῦ φτειάνης.

ΝΙΚ.

Τραγούδια ; Ἐτρελλάθηκες μοῦ φαίνεται καὶ μένε. . .
 ΜΟΥ. Βρὲ καὶ ἐγὼ τρελλάθηκα, καὶ σὺ ξεμουχλισμένε.
 Τί θέλει ρε ὁ γαῖδαρος μὲ ἄστρα καὶ φεγγάρι ;
 Γνωρίζει ἀπὸ ἔρωταίς ποτέ του τὸ γομάρι ;

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (τῷ κοινῷ)

Τὰ πράγματα ἐμπλέξανε καὶ πῶς θὰ ξεμπερδέψουν.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (τῷ Νίκῳ)

Ρε τί σοῦ ἡρώσταγα ἐγὼ 'ς τὸ ξύλο νὰ μὲ ρέψουν ;
 ΝΙΚ. Μὰ τί συνέβη, μίλησε

ΜΟΥ.

Τί εἶπα νὰ μοῦ κάνης ;

ΝΙΚ.

Γιὰ τὸ γαῖδοῦρι μήνυσιν.

ΜΟΥ.

Καὶ σὺ ἐδῶ, τί φτιάνεις ;

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

Ποιήματα.

ΜΟΥ.

Τώρα καταλαμβάνω

Καὶ τὸ στιλᾶρι ποῦ ἔφαγα ἐγὼ πῶς θὰ τὸ βγάνω ;

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚ.

ΜΟΥ.

ΝΙΚΟΣ (εξάγων τὸν ἐν τῷ φακέλλῳ τοῦ Μουρμούρη χάρτην ἀναγινώσκει :)

« Ὁραία δέσποινά μου,
 » Ἄστρον λαμπρὸν τοῦ οὐρανοῦ,
 » Μοῦ πῆρες ὅλον μου τὸν νοῦ
 » Μαζῇ μὲ τὴν καρδιά μου. »

ΜΟΥ. Τὰ βλέπεις ὅ,τι σοῦ ἔλεγα ;

ΝΙΚ. Τὰ βλέπω κυρ-Μουρμούρη.

ΜΟΥ. Καὶ λές πῶς εἶναι μήνυσις αὐτῇ γιὰ τὸ γαιδοῦρι ;

ΝΙΚ. Λᾶθος . . .

ΑΝΤ. Αὐτὸς ὁ φακέλλος τὸ ποίημά μου ἔχει

ΜΟΥ. Τί εἶπες ;

ΑΜΒ. (τῷ Νίκῳ) Ἐννοῶσε θαρρῶ ὁ κύριος τί τρέχει . . .

ΝΙΚ. Ἐν λᾶθος ποῦ μπορεῖ κανεῖς ἔς τὰ γέλιχ νὰ κρεπάρη . . .

ΜΟΥ. Τί λᾶθος, ποῦ μ' ἐλύσσαξαν ἐμένα ἔς τὸ στηλιάρι.

ΝΙΚΟΣ (τῷ Ἀμβροσίῳ)

Ἀμβρόσιε, τί ἔγινε ἐγὼ καταλαβαίνω

ΑΜΒ. Κ' ἐγὼ θαρρῶ πῶς ἄρχησα ἔς τὸ νόημα νὰ μπαίνω.

ΜΟΥ. Κι' ἡ μήνυσις ;

ΝΙΚΟΣ (εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ ἄλλου φακέλλου)

Ἴδου αὐτῇ. (ἀναγινώσκει) » Μήνυσις Πῆ Μουρμούρη

» Ποῦ τοῦ κλεψεν ὁ Σούρσουλας ὁ Τάσος τὸ γαιδοῦρι. »

ΜΟΥ. Καὶ πῶς ἐβγήκεν ἀπ' αὐτοῦ ;

ΝΙΚ. Ἐγὼ τὴν εἶχα κλείση

Καὶ εἶπα ἔς τὸν Ἀμβρόσιον νὰ σου τὴν ἐγχειρίση,

Μ' ἐκείνην ὅμως, ἄφηκα ἔς τὸν ἴδιον συνάμα

Τοῦ Ἀντωνάκη ποίημα κλεισμένο σ' ἄλλο γράμμα,

Ἄλλ' ὁ ἡλίθιος αὐτός . . .

ΑΜΒ. (διακόπτων) Ἀφεντικό, σταμάτα . . .

ΝΙΚΟΣ (ἐξακολουθῶν)

Ἐμπέριδεψε τὰ γράμματτα καὶ ἔγιναν σαλάττα.

ΑΝΤ. Ὡστε αὐτὸ τὸ ποίημα ; . . .

ΝΙΚ. (διακόπτων) Αὐτὸ τὸ ποίημά του

Τὸ ἔδωκε ὡς μήνυσιν τοῦ Σούρσουλα τοῦ Τάσου.

ΑΜΒ. Μ' ἀφοῦ καλὲ δὲν ἔγραψες ἔς τὸν φακέλλον ἐπάνω

Τοῦ καθενὸς τὸ ὄνομα, τί διάβολο νὰ κάνω ;

ΑΝΤ. ὦ ! διάβολο, τί ἔπαθα . . .

ΝΙΚ. Συγγνώμην σᾶς γυρεύω

ΑΝΤ. Ἀκοῦς, νὰ στείλω μήνυσιν ἔς τὴν κόρην ποῦ λατρεύω ;

ΜΟΥ. Ἀκοῦς γιὰ τὸ γαιδοῦρι μου τραγουδῶ ν' ἀραδειάσω ;

ΝΙΚ. Ἀκοῦτε ἐξ αἰτίας σας τὴν δίκην μου νὰ χάσω ;

ΑΝΤ. Τὴν ἔχασες ;

ΝΙΚ. Τὴν ἔχασα μαζῇ μὲ τὸ μυαλό μου,

ΑΜΒ. Ἀκοῦτε ἐξ αἰτίας σας νὰ θρῶ τὸν διάβολό μου.

ΝΙΚ. Καὶ τώρα πάρε, φίλε μου, ἐσὺ τὸ ποίημά σου
Καὶ σὺ αὐτὴν τὴν μήνυσιν τοῦ Σούρσουλα τοῦ Τάσου.

(ἐκτελεῖ)

Τὸ πρᾶγμα πλέον ἔγινε, καθεὶς ἄς προσπαθήσῃ
"Ὅσον μπορεῖ τὸ σφάλμα του νὰ δικαιολογήσῃ,
Ἐμὲ δὲ φίλοι, ἡ σκηνὴ μὲ πείθει ἡ παρούσα
Πῶς δὲν μποροῦν νὰ ζοῦν μαζῇ ἡ Θέμις καὶ ἡ Μοῦσα !

(πίπτει τὸ προσκηνιον)

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΤΑΓΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΤΣΙΡΩΝ

Τῇ κυρίᾳ * * *

Ἐς τὴν σακκούλα μυρωδάτοι
Τσίροι ὑπάρχουν εἰς δεμάτι,
Ἀρασκούμεπωσε τὰ χέρια,
Πάρ' χονλιάρια καὶ μαχαίρια,
Πές τῆς Μάμας σου ποῦ ξεύρει
Τὸ κουρκοῦτι μὲ τ' ἄλεῦρι,
Κι' ἄμ' αὐτοὶ κοπαρισθοῦνε
Ἐς τὸ νερό εὐθὺς νὰ μποῦνε,
Κ' ἔπειτα μέσ' τὸ κουρκοῦτι
Ὅλοι ἄς πάρουν μακροβοῦτι,
Καὶ τὸ λάδι ἔς τὸ τηγάνι
Ὅταν κροῦτσου—πλίτσι κάνη
Ρίχνε ἕνα ἕνα τσίρο
Μέσ' τοῦ τηγανιοῦ τὸ γύρο.
Μὴ ἀγάπη μου σαστίσῃς

Κι' ἀκοπάνιστους το' ἀφήσῃς
Ἡ ζημιὰ κάμης καμμιὰ
Μὲ τὸ λάδι ἔς τὴν φωτιά.
Ὅποιος τσίρος κοκκινίρῃ
Βγάλτον μὴ σὲ πιτσιλήσῃ
Καὶ σ' ὀλίγο θὰ κυττάξῃς
Κ' ἴσως θὰ ἀραστέρῃς
Σὰν τοὺς ἄλλους κοκκινισμένους
Μέσ' τὸ πιάτο ξαπλωμένους,
Κι' ἴσως τότε φτερισθῇς
Καὶ ἐμὲ θὰ θυμηθῇς
Ποῦ σὰν τσίρο τὸν καῦμένο,
Μοῦχεῖς τὸ πετοὶ καῦμένο
Χωρὶς λάδι καὶ φωτιάς,
Μὲ αὐταῖς σου ταῖς ματιαῖς.

Δ. Α. ΔΑΜΙΑΝΟΣ